Ten den na Golgotě

1 Děkuji ti, bratře Neville. [Bratr Neville říká: „Žehnám ti, bratře!“ – překladatel.] Ať ti Pán žehná, bratře Neville. Velice Ti děkuji.

2 Dobré ráno, přátelé. Považuji to za výsadu, že můžeme dnes ráno znovu být v této modlitebně, abychom sloužili Pánu, a to na cestě zvěstování Slova a modlitby za nemocné. Jsem velice vděčný za tento den.

3 Byl jsem překvapen, jakmile jsem vešel. Přišel ke mně jeden bratr a řekl: „Nechci být jako ten nehodný, malomocný člověk, který byl uzdraven.“ Byl to bratr Wright. Modlil jsem se za něho a Pán ho úplně uzdravil. Přišel ke mně, plakal, stiskl mi ruku a řekl, že chce poděkovat Pánu za uzdravení. Toužil se odvděčit a poděkovat. Všechno přestalo. Cítí se úplně dobře. Jsme vděčni za tato svědectví.

4 Charlie, ty a bratr Jeffries, jestli chcete, můžete sem přijít a vzít odsud tyto židle. Jste víc jak vítání, takže nebudete muset stát. Ten druhý bratr, co tu je, bratr Wood, právě sem přišel, je tu několik míst, kam si můžeš sednout, abys nemusel stát. Myslím, že tu jsou ještě další místa. Jste víc jak vítání přijít sem a posadit se tu.

5 Jsme šťastni, že… Pokud si pamatuji, jednou někdo řekl: „Raduji se, když mi je řečeno…“ Pán ti požehnej, bratře. [Bratr říká: „Vždy jsem rád, když můžu být blízko kazatele.“ – překl.] Děkuji. Děkuji, děkuji ti. Raduji se, když mi je řečeno: pojďme do domu Hospodinova.“ Pro křesťana je to výsada a radost jít do domu Hospodina.

6 Když se dnes ráno rozhlížím, vidím tak mnoho přátel, že jsem opravdu nadšený. Rád tady vidím bratra a sestru Dauchovy z Ohia. Tam vzadu vidím bratra a sestru Amstrongovy, kteří jsou také z Ohia. Ať vás Bůh také všechny požehná. A když se tak na vás všechny dívám, musím přiznat, že by nebylo snadné si vzpomenout na vaše jména. Sestra Hoowerová, rádi tě tu dnes vidíme, přišla až Kentucky. A Charlie a Nellie, bratr Jeffries a jeho rodina, tolik jich tu je mimo město.

7 A nyní očekáváme na to, že Pán nám dá dnes ráno prožít překrásné chvíle. Čekáme, že Bůh požehná naše duše a bude nám sloužit v těchto věcech, kde máme potřeby.

8 Když se rozhlížím po tomto shromáždění a kdybych měl

vyjmenovat všechny moje přátele, kteří tady jsou, zaujalo by to větší část dnešního rána. Cítím se dobře, když se mohu vrátit do této modlitebny a vidět lidi a moci se s nimi setkat.

9 A co teprve, až budeme v nebi a potkáme se tam na dobu nekonečně věčného společenství, které budeme prožívat kolem trůnu Božího, budeme se těšit ze všech těch požehnání. Budeme přetvořeni na Jeho podobu, na Jeho obraz, a budeme mít v sobě Jeho Ducha, abychom Ho mohli velebit a sloužit Mu po celou věčnost a necítit žádnou únavu.

10 Pomyslete jen na to. Není tu nic, co by mohlo přijít na mysl, nebo co bychom chtěli udělat, co by nás po chvíli neunavilo. Charlie, myslím, že ty i já jsme lovu veverek věnovali více pozornosti než kterékoli jiné oblíbené činnosti, ale jak víš i to nakonec unaví.

11 Já mimo to miluji výlety, procházky, ale potom cítím únavu a chci dělat něco jiného.

12 Miluji také jezdit autem. Někdy se cítím unaven, vyčerpán a nervy mám až na prasknutí. Když sedám do mého auta, vyjíždím z domu, a když držím volant v rukou, jedu cestou a zpívám: „Jsem tak rád, když mohu říct, že jsem jeden z nich," nebo něco podobného. Držím volant a zpívám, podupávám nohou a vykřikuji. Ale po chvíli cítím únavu a vracím se domů a začínám něco jiného.

13 Ale jestli jde o to, velebit Boha v tom novém Království, tam už se ani na chvíli nebudeme cítit unaveni. Budeme prožívat jedno požehnání za druhým, ale kvůli tomu musíme být nejdříve proměněni. Nezůstaneme takovými, jakými jsme teď. Budeme jiní, jiným stvořením, ne takoví, jací jsme teď. Z toho se radujeme.

14 Měl jsem na mysli něco, ale nevím, bratře Charlie, jestli jsem se už o tom zmínil nebo ne. Před nějakým časem jsem byl s ním v Kentucky a on se mě zeptal: „Bratře Branhame, co si myslíš? Budeme spolu v Tisíciletém království také lovit veverky?"

„Myslím, že ne, Charlie."

15 Řekl: „Ale my to máme tak rádi. Copak si myslíš, že to v Tisíciletém království nebude?"

Řekl jsem: „Ne, protože v Tisíciletém království se nic nebude zabíjet."

A on řekl: „Vždyť to máme tak rádi."

16 Řekl jsem: „Charlie, kdybych tě mohl přesvědčit o tom, že jsi kdysi byl vepřem a potom jsi byl pozvednut, aby ses stal lepší bytostí, chtěl by ses pak ještě vrátit a těšit se rozkošemi vepře?“

Odpověděl: „Ne.“

17 Řekl jsem: „A tak, jak vidíš, budeš o tolik výš, o kolik jsi teď jako člověk výš než vepř. A nikdy už nebudeš chtít, aby ses stal znovu vepřem. A jestliže to dovedeš vynásobit deset tisíckrát, takový budeš, když budeš proměněn z nynějšího stavu do toho, ve kterém se máme nacházet. Ty už nikdy nebudeš chtít se stát lidskou bytostí.“

18 To je pravda. To bude něco jiného. Jsem šťasten při pomyšlení na to, když vím, že jednoho dne se povzneseme výše.

19 A teď, jestliže Pán bude chtít příští neděli kolem… Potom mám v záměru odjet do Wyomingu s mým milým přítelem; nebo do Idaho, s mým milým přítelem bratrem Minerem Arganbrightem a s bratrem Claytonem Sonmorem, kteří jsou ze Společnosti křesťanských obchodníků.

20 A potom v dalším týdnu, týden po tom dalším, který je teď; sedmého, mám být v Dallasu v Texasu, na konferenci Hlasu uzdravováni a mám kázat sedmého večer. Potom se mám vrátit s bratrem Arganbrightem i s Křesťanskými obchodníky do Idaho a možná budu mít ještě jeden večer před mým odjezdem v Minneapolisu. Potom ještě jedno snídani s Křesťanskými obchodníky.

21 Bude-li Pán chtít, příští neděli bych chtěl být znovu v této modlitebně, a jestli mi Pán dovolí a bude to Jeho vůle, chci mluvit na téma: „Bouře ve vichru.“ Ovšem bude-li Pán chtít. Zdá se mi, že celý týden jsem měl tu věc na srdci.

22 A jednou ráno, skutečně brzy, víceméně kolem čtvrté hodiny jsem se vzbudil a obdržel jsem následující myšlenku: „Ten den na Golgotě.“ A na to téma bych chtěl dnes ráno mluvit: „TEN DEN NA GOLGOTĚ.“

23 A teď, abychom to přečetli, otevřme si naše Bible na místě Písma, které je v evangeliu svatého Matouše 27. Začneme od 27. verše a budeme chtít přečíst část Písma, které bude dnes pro nás základem. Chceme hned začít a po kázání bychom ještě chtěli mít chvíli služby spojenou s modlitbou za nemocné.

24 Když jsem zde byl naposledy, prostě se vracím zpátky, mohu vidět stopy změn vykonané na základě mé nové služby. Mohu slyšet

více svědectví, která přicházejí z míst, z nichž po dlouhou dobu nepřicházela žádná svědectví.

25 Záleží to na tom, aby se navázal kontakt s osobou, a to bez ohledu na množství zjevených nadpřirozených projevů. Přesto, jak vidíte, uzdravení se musí opírat o individuální víru. A tak jestli má jednotlivec individuální víru…

26 Oni vidí, jak Duch svatý přichází na shromáždění a říká: „To, a to se stalo. Jmenuješ se tak a tak. Přicházíš z toho a toho místa. Dopustil ses určité věci, nebo stane se to tímto způsobem.“ Můžeme vidět, jak se to všechno děje tímto způsobem!

27 No, nějaký jednotlivec, který tam sedí, vidí ty věci a říká: „To musí být Bůh. Přijímám své uzdravení.“

28 Ale mimo to všechno, ti lidé říkají: „Polož na mne ruce a modli se za mě, abych byl uzdraven.“ Ale to nás takhle učí tady, v Americe, abychom tomu tak věřili. Koneckonců je to podloženo Písmem.

29 Ale když jsme v Africe nebo někde jinde, vidíme, že když se někdy něco takového stane, všichni shromáždění se zvedají najednou a přijímají své uzdravení. Protože oni se nic neučili. Oni se o uzdravování neučili. A když něco z těch věcí vidí, ví, že Bůh je přítomný a že On žije. A jestliže On žije, potom je suverénní. On uzdravuje, a o to jde. Protože základ byl již položen, základ, že On je lékařem, který léčí lidi. Když lidé vidí tuto přítomnost působící v Jeho církvi, potom říkají: „To nám stačí, nic víc nepotřebujeme.“

30 Ale my jsme se učili, aby na ty nemocné byly kladeny ruce a podobně. Kvůli tomu v Americe vidíme málo výsledků.

31 Tedy pamatujte, jestliže Pán bude příští neděli ráno chtít, bratr Neville to určitě oznámí. A… ten… *Bouře ve vichru*.

32 Dal jsem vám krátkou chvilku na to, abyste si mohli otevřít vaše Bible u Matouše 27. Začínáme číst od 27. verše z evangelia svatého Matouše. Poslouchejte pozorně to, co bude čteno.

> ***„Tedy vzali vladařovi vojáci Ježíše do paláce a shromáždili k němu celou posádku.***
>
> ***Svlékli ho a oblékli mu rudý plášť, a když upletli korunu z trní, nasadili mu ji na hlavu a do pravé ruky mu dali hůl. Pak před ním klekali a posmívali se mu. Říkali: „Buď zdráv, židovský králi!“***

Plivali na něj a vzali tu hůl a bili ho do hlavy.

Když se mu dost naposmívali, svlékli z něho ten plášť, a oblékli mu jeho šaty. Potom ho odvedli, aby byl ukřižován.

A když vyšli, našli člověka z Kyrény, jménem Šimon. Toho přinutili, aby vzal jeho kříž.

A tak přišli na místo zvané Golgota, což znamená Místo lebky.

Dali mu napít octa, smíšeného se žlučí. A když jej okusil, nechtěl pít.

A když ho ukřižovali, rozdělili si jeho šaty házením losu, aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka: „Rozdělili si mé šaty mezi sebou a o mé roucho házeli los.“

Pak seděli a hlídali ho tam.

A nad jeho hlavu dali nápis jeho viny: TOTO JE JEŽÍŠ, ŽIDOVSKÝ KRÁL.

Tehdy byli spolu s ním ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici a druhý po levici.

Kolemjdoucí mu spílali, pokyvovali hlavami

a říkali: „Ty, který boříš chrám a za tři dny ho stavíš, zachraň sám sebe! Jestli jsi Boží Syn, sestup z kříže!“

Tak podobně se posmívali i vrchní kněží se zákoníky a staršími a říkali:

„Jiné spasil, ale sám sebe spasit nemůže! Jestli je král Izraele, ať teď sestoupí z kříže a uvěříme v něj!“

Spoléhal na Boha, tak ať ho teď vysvobodí, jestli o něj stojí! Říkal přece: ‚Jsem Boží syn!‘“

A tak podobně ho hanobili i zločinci, kteří byli ukřižováni s ním.

Od šesté hodiny pak nastala po celé zemi tma až do deváté hodiny.

Kolem deváté hodiny pak Ježíš hlasitě vykřikl: „Eli, Eli, lama sabachtani?“ to je: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

A když to uslyšeli někteří z kolemjdoucích, říkali: „Ten člověk volá Eliáše!´“

Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, a když ji naplnil octem, dal ji na větev a dával mu napít.

Ale ostatní říkali: „Nech ho, uvidíme, jestli přijde Eliáš, aby ho zachránil!´“

Ježíš pak opět hlasitě vykřikl a vypustil ducha.

A hle, chrámová opona se roztrhla na dva kusy odshora až dolů a země se otřásla a skály popraskaly.

Otevřely se hroby a vstala mnohá těla zesnulých svatých,

kteří po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, přišli do svatého města a ukázali se mnoha lidem.

Když pak setník a ti, kdo s ním hlídali Ježíše, uviděli zemětřesení a to, co se dělo, velmi se vyděsili a říkali: „To byl opravdu Boží Syn!“

33 Skloňme své hlavy v krátkých slovech modlitby.

34 Pane, my víme, že Ty jsi Bůh. A nyní po přečtení tohoto svatého Slova můžeme stále vidět, že Tvoje přirozenost se nezměnila, jsi stále Bohem. Vypadalo to tak, jako by Ježíš neobdržel žádnou pomoc. Byl chycen skrze ruce zlých lidí, zmrzačen, popliván, posmíván a potom pověšen na kříži, kde krvácejíc, umíral. Zdálo se, jako kdyby od nikoho nepřišla žádná pomoc, takže sám musel nakonec zvolat: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

35 Ale Ty děláš ve chvíli, ve které nikdo jiný nemůže dělat. Dal jsi nám poznat, Pane, že jestliže stojíme před řekami, které nejsme schopni přebrodit, nebo před horami, které nejsme schopni přejít, pak Bůh se specializuje na to, dělat to, co jiní dělat nedokážou.

36 Ale Ty jsi odborníkem v tomto oboru. Ty jsi sám věděl důvod toho dne na Golgotě. Ty jsi Bohem, bytostí neohraničenou, věděl jsi o tom, že ta hodina musí nadejít a když nadešla, dokázal jsi, že jsi byl

Bohem. Dokázal jsi, kdo je Vůdce. Zatřásl jsi zemí a svatí, kteří zesnuli a byli v prachu, povstali. Zatemnil jsi slunce, jako kdyby přišly temnosti noci a ukázal jsi, že jsi Bohem. Ale stále to vypadalo, že tak dlouho mlčíš.

37 Kéž bychom si z toho mohli vzít ponaučení, že tak dlouho, jak dlouho chodíme v Duchu, jsme vedeni rukou Boží, i když všechno vypadá špatně, přesto můžeme hledět na Golgotu; Bůh mluví ve správné hodině, v pravém čase.

38 A teď, Bože Otče, prosíme o odpuštění našich hříchů a našich přestoupení, prosíme o vedení Duchem svatým. Veď nás tak, jak Holubice vedla Beránka. Učiň, abychom byli poslušní ve všem, co nás může potkat a věděli vždy, že Bůh dělá všechno k našemu dobru, a věděli také, že vše bude zase dobré.

39 Buď s námi dnes v tomto shromáždění. Prosíme o to, abys spasil ty, kteří jsou v takovém stavu, že mohou přijmout spasení, a hledají ho. Ať ti, kteří hledají život věčný, jsou jím naplněni. Modlíme se o to, abys uzdravil ty, kteří jsou nemocní a ztrápení a přišli sem proto, aby našli uzdravení. My Ti za to budeme vzdávat čest. Prosíme o to ve jménu Tvého Syna našeho Spasitele, Ježíše Krista. Amen.

40 A tak ohledně dnešního dopoledního kázání, chceme obrátit vaši pozornost na text, který jsem za tím účelem vybral — TEN DEN NA GOLGOTĚ.

41 Může se zdát, že k tomu není příhodná doba, že se tak má dít na Velký pátek. Golgota se má připomínat každý den. Už jsme toho tolik na toto téma slyšeli a četli. Kazatelé kázali na toto téma od začátku času. Zpěváci zpívali na toto téma od věků. Proroci předpovídali tuto událost před čtyřmi tisíci lety a proroci dnešní doby nás opět obracejí k této události, je to tak důležitý den. Je to jeden z nejdůležitějších dnů, kterému Bůh kdykoliv dovolil zasvítit na této zemi.

42 Jestliže je tak důležitý pro lidskou rasu, Golgota, považuji za správné, abychom se tam vrátili, prožili ten den a uviděli, jaký má pro nás význam. Jsem si jist, že v této pozdní hodině, ve které žijeme, toužíme hledat všechno, co je důležité a co přichází od Boha. Toužíme se zde učit všemu, co můžeme naleznout. Chceme také poznat, co nám patří a vidět to, co Bůh pro nás udělal a zaslíbil. Proto jsme také kvůli tomu do této modlitebny přišli. Právě z toho důvodu kazatel káže. Studuje a přemýšlí o Písmu, hledá odtamtud inspiraci, neboť on je

veřejným sluhou Božího lidu a chce najít to, co Bůh chce říct svému lidu, co by lidem pomohlo. Může to být něco, co je usvědčí z jejich hříchů, ale může to být také to, co jim pomůže se pozdvihnout, co jim pomůže jejich hříchy zahladit a povstat, aby mohli sloužit Pánu. A kazatelé jsou povinni tyto věci hledat.

43 Jestliže je ten den tak důležitý a je jedním z největších dnů, pohleďme na tři různé věci, které pro nás ten den znamenal. Mohli bychom jich vidět stovky. Dnes dopoledne jsem vybral jenom tři různé, ale životně důležité věci, na které bychom se chtěli podívat po několik příštích chvil a skrze to poznat, jaký význam pro nás Golgota má. Prosím za to, aby každý nacházející se zde hříšník, se cítil usvědčen a každý svatý padl na svá kolena a každá nemocná osoba mohla pozdvihnout svoji tvář k Bohu a odejít odtud uzdravena. Kéž by každý hříšník mohl být spasen a každý, kdo odpadl, mohl být navrácen a zastydět se nad sebou a každý svatý se mohl rozradovat a uchopit se nové naděje.

44 Jedna z nejvýznamnějších věcí, co Golgota pro nás i pro svět znamená, je ta, že problém hříchů byl jednou provždy vyřešen. Na člověku se nacházela vina hříchu a hřích způsobil dluh, který žádný člověk nedokázal zaplatit. Ten trest byl tak velký, že se nenašel nikdo, kdo by ten dluh mohl zaplatit. Upřímně věřím tomu, že Bůh právě tímto způsobem udělal trest tak velký, že nikdo z lidí nebyl schopen jej splatit, aby to potom On sám mohl udělat. Tedy, trest za hřích byla smrt. Narodili jsme se v hříchu, zformováni jsme v nepravosti, přišli jsme na svět mluvíce lež. A tak nikdo z nás nebyl hoden, dokonce na celé zemi se nenašel nikdo, kdo by byl hoden.

45 Hřích neměl svůj počátek na zemi. Hřích se začal v nebi. Lucifer, ďábel, byl odsouzeným stvořením za svou neposlušnost, ještě předtím, než se dotknul země. Hřích měl počátek v nebi, kde Bůh umístil anděly, a tak dále, na těch stejných podmínkách, na jakých umístil lidské bytosti. Vědění… strom vědění. Strom života a strom vědění, kde si člověk mohl zvolit. Když Lucifer obdržel své prvenství v tom, aby si sám zvolil, on požádal něco lepšího, než měl Bůh, a to se stalo počátkem těžkostí.

46 Hřích vynucoval potrestání. Tím potrestáním byla smrt. Tím trestem byla smrt, a to znamená… Mohli bychom tyto věci dovést do velkých podrobností, ale věřím, že je jenom jedna smrt a jeden život. Věřím, že člověk, který má věčný život, nemůže nikdy zemřít. A věřím také tomu, že existuje úplný zánik takové duše, která zhřešila, protože

Bible říká: „Duše, která zhřešila, jistě umře.“ Nejde o člověka, ale o duši, která zhřešila. Tedy satan musí s určitostí zemřít a být úplně zničen. Ó, jak nesouhlasím s univerzalisty, když tvrdí, že satan bude spasen! On zhřešil a je původcem hříchu. Jeho duše zhřešila a on sám byl duchem. Ten duch bude totálně zničen a nic z něho nezůstane.

47 Když byla země zasažena hříchem, což se stalo úplně na počátku, jako by temná záclona spadla z nebe a doslovně ochromila celou zem. Veškeré Boží stvoření na zemi bylo uvrženo do otroctví. Člověk byl v otroctví smrti, nemocí, těžkostí a žalu. Celá příroda padla spolu s ním. Hřích byl narkózou a celý svět byl ochromen. Byli jsme zde v beznadějném stavu, protože do toho stavu upadlo celé stvoření na zemi, rovněž každý, kdo se na této zemi narodil, byl tomu podroben.

48 Tedy pomoc musela přijít odněkud, z nějakého Místa, kde neexistuje hřích. Nemohla přijít z této země. Nikdo z nás nemohl vykoupit někoho jiného. To muselo přijít od někoho Jiného.

49 A tak, když člověk zjistil, že byl oddělen od svého Boha, stal se tulákem. Lidé vzlykali, plakali, starali se, toulali se po horách a pouštích a hledali město, jehož stavitelem a tvůrcem byl Bůh. Člověk věděl, že bude-li mu ještě dáno vrátit se do Boží přítomnosti, pak bude moci o těchto věcech si s Ním promluvit. Ale neexistovala žádná cesta návratu. Byl ztracený. Nevěděl, kudy kam. Nadále se toulal, hledaje, jestli se mu nepodaří najít zpáteční cestu k tomu Místu. Něco vnitru mu říkalo, že pochází z dokonalého Místa. Není tady dnes ráno v tomto viditelném shromáždění ani jedna osoba, jako rovněž mezi posluchači magnetofonového pásku, který obejde celý svět, není tu nikdo, ani kdekoliv jinde, kdo by tu dokonalost nehledal.

50 Ve chvíli, kdy zaplatíš své účty, pomyslíš si: „Je to vyřízeno.“ Když byly účty zaplaceny, v tu chvíli někdo ve vaší rodině onemocní. Když nemoc skončí, potom máte ještě více účtů, které je třeba zaplatit. Jakmile zjistíte, že vaše hlava šediví, pak se toužíte stát znovu mladými. Znovu a opět se to opakuje z důvodu záplavy hříchu. Leč ve vašich srdcích, z důvodu, že něco hledáte, máte důkaz, že někde je Dokonalost. Někde něco je.

51 A právě proto, se dnes stále ten hříšník toulá. Hezká mladá dívka, si dá ostříhat kadeře svých vlasů, aby se stala populárnější. Líčí si svůj obličej, aby hezky vypadala. Obléká si takový oděv, aby zvýraznila své tvary, ale nic jiného nemůže najít. Hledá něco… touží najít něco, čím by na sebe upoutala. To způsobí, že nějaký muž na ni zahvízdá, nebo zamává rukou a poflirtuje s ní. Mladý muž dělá totéž ve

vztahu k ženě. Touží se stát vzhledem k ní více atraktivní. Soused staví a zařizuje dům tak, aby vypadal lépe než dům souseda. To se stále opakuje. Hledáme něco, avšak stále něco prochází kousek nad námi. Mladá dáma potkává jinou mladou dámu, která je trochu populárnější než ona. Soused nachází dům, který vypadá lépe než ten jeho. Žena nachází jinou ženu, oděnou tak, že vypadá pěkněji než ona.

52 Je to něco v nás, co něco hledá, a to ukazuje, že jsme ztraceni. Chceme najít „něco“, co by bylo schopno přivést nás do stavu spokojenosti, které by mohlo uspokojit náš hlad, ale zdá se, že to nejsme schopni najít. Lidské bytosti se to pokoušely najít po všechny věky. Kvůli tomu plakaly, naříkaly, dělaly všechno, co bylo v jejich silách, ale stále to nemohly najít, a proto se toulaly světem kolem dokola.

53 Až nakonec, jednoho dne, to byl ten den na Golgotě. Jeden sestoupil z výsosti, z místa Slávy, jehož jméno bylo Ježíš Kristus, Syn Boží, a vykonal dílo Golgoty. To byl ten den, kdy byla zaplacena ta cena. Problém hříchu byl navždy vyřešen. Byla otevřena cesta k těm věcem, po kterých hladovíme a žízníme. Byli jsme přivedeni do stavu spokojenosti. Neexistuje žádný člověk, který by navštívil Golgotu a viděl ji, zůstal tím stejným. Všechno, po čem toužil, bylo naplněno v té chvíli, kdy přišel k tomuto místu.

54 Byl to tak důležitý den, a tak důležitá událost, že to zatřáslo světem. Svět byl otřesen, jako nikdy předtím, když Ježíš umíraje na Golgotě, vyřešil otázku hříchu, ten hříšný svět prožil zatmění. Slunce zašlo v poledne a nervově se zhroutilo. Skály se zachvěly a hory popukaly. Těla zesnulých povstala z hrobu.

55 Co se stalo? Bůh se zaměřil na Golgotu. Poranil navždy to zvíře, které se nazývá satan. Od té doby se stal ďábel ukrutnějším, protože na lidskou rasu dopadlo Světlo. Každý ví, že zraněné zvíře, bývá vzteklejší. Plíží se dokola, i když jeho páteř byla zlomena. No, satan byl na Golgotě knokautován. Země to potvrdila, že je to tak.

56 Největší cena všech věků byla zaplacena. Ten jediný, kdo ji mohl zaplatit, sestoupil a vykonal to na Golgotě. Tam byla ta velká cena zaplacena. To je jedna z těch věcí. Bůh to požadoval. Nikdo z lidí nebyl hoden. Nikdo z lidí toho nebyl schopen. Nikdo to nemohl vykonat a tehdy sestoupil sám Bůh a stal se člověkem. Žil lidským životem, poddaný lidským touhám a byl ukřižován na Golgotě. I tam, kde satan myslel, že On to není schopen udělat, že není ve stavu skrze to všechno projít, On se vydal do Getsemane, vydržel takové zkoušky, ve kterých

by neobstál žádný člověk. On tím prošel tak samo jako všichni lidé, ale On zaplatil tu cenu.

57 A právě to bylo příčinou zatmění země, bylo to jako narkóza před operací. Dříve než může lékař něco dělat, dává člověku narkózu, nejdříve ho uspí. A když Bůh připravil pro Svou církev operaci, svět dostal narkózu, příroda se otřásla. Nic divného, vždyť umíral Bůh v lidském těle! To byla ta hodina, kterou vyhlížel tento svět, ačkoli to mnoho lidí nepoznalo.

58 Tak stejně se to děje i dnes. Mnoho lidí očekává tyto věci, a přesto je nemůže rozeznat. Oni nemohou rozpoznat východisko. Stále hledají rozkoše a věci světa, snaží se najít svoje vlastní východisko.

59 Mnoho ukazatelů směru poukazovalo na ten den. Bylo mnoho předobrazů, takových jako beránek, býk, holubice a mnoho jiných, ale přesto to nemohli zlomit. Nebyli schopni rozlomit pouta smrti, protože satan byl vlastníkem země.

60 Ty skály, po kterých se kdysi tu i tam procházel, byly ještě rozpálenými kameny! Lucifer byl synem Jitřenky a on se procházel po zemi, když byla ještě planoucím vulkánem. Ty samé skály, jež vyhasly, v tu chvíli padaly na zem, když Ježíš umíral na Golgotě.

61 Cena byla zaplacena a zajetí satana prolomeno. Bůh vložil do rukou člověka cestu návratu k tomu, co hledal. Už víc nemusel plakat. On zlomil tam na Golgotě satanovi páteř. Páteř hříchu a nemocí! Tato skutečnost vede každou smrtelnou bytost na této zemi zpět do Boží přítomnosti s odpuštěnými hříchy. Haleluja! Naše hříchy jsou odpuštěny! Satan už nás nemůže oddělit temností od Boha.

62 Byla připravena cesta. Bylo zřízeno telefonní spojení. Existuje telefonní linka Slávy. Každá osoba se nachází v dosahu tohoto spojení. Jestliže je nějaký člověk pohroužen v hříchu a je spojen s tou centrálou, jeho hřích mu může být odpuštěn. A nejen to, ale ten hřích je zaplacen. Sláva! Nemusíš už déle mluvit: „Já nejsem hoden!“ Jistěže ne, ani bys nemohl být, ale ten, kdo byl hoden zaujal tvé místo a ty jsi svobodný. Už se nemusíš déle toulat, už více nemusíš hledat tady na této zemi lidské rozkoše, protože:

„Je pramen krví naplněn,
jenž proudí z Krista žil
a když v něm hříšník ponořen,
je zbaven hříchu sil.“

63 Nemusíš zahynout. Existuje Cesta a stezka. Ona je nazvána Cestou svátosti a nečistý po ní nechodí, protože musí nejdříve přijít k tomu prameni a pak musí vstoupit na tu stezku.

64 On zlomil moci satana. Otevřel dveře vězení pekla pro každého člověka na zemi, který byl v tom vězení zavřený, který se bál, co s ním bude, až zemře, co s ním smrt udělá. Tam na Golgotě On otevřel ty cely a vypustil každého vězně na svobodu. Nemusíš už být více zmítán hříchem. Již více nemusíš vydávat své údy hříchu, pití, kouření, hazardním hrám, lži. Můžeš jednat uctivě, upřímně a spravedlivě. Satan zde nic nezmůže, protože jsi byl napojen na tu linii života. Ona je zakotvena do Skály věků. Nic nemůže tebou otřást. Žádný vítr tě odtamtud nemůže odvát. Nic ani sama smrt tě nemůže oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši. To je to, co Golgota znamenala.

65 Zotročení lidé, kteří byli v otroctví, byli osvobozeni. Lidé, kteří byli ve strachu smrti, se jí nemusí více obávat. Člověk, který očekává město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh, se může postavit na té stezce a obrátit svoji tvář k nebi, protože je svobodný. Haleluja! Je vykoupen! Nemusí se už toulat, protože se našla cesta, jak poznat, stojím-li v pravdě nebo ne. Bůh nám dává život. Naše hříchy jsou pryč. Ten den na Golgotě tu cenu zaplatil. Když to všechno vidíme, nedivme se, že básník napsal tato slova:

„Když skály se chvěly a nebe se zatmělo,
můj Spasitel sklonil svou hlavu a zemřel,
roztržení opony nám otevřelo cestu do radosti
nebe a věčných dnů.“

66 Abraham se už nemusel toulat krajinou, hledaje to město. Hříšník už nemusí přemýšlet, může-li být spasen, nebo ne. Nemocný člověk už nemusí uvažovat, jestli může být uzdraven anebo ne. Roztržení opony v tom dni na Golgotě ukázalo cestu k úplnému vítězství. Bůh nám udělil moc svého Ducha k vítěznému životu nad všemi těmito věcmi. Jen nás žádá, abychom věřili tomu, co se stalo na Golgotě. Takový den ještě nikdy nebyl. Ani v budoucnosti takový nikdy nebude. Protože takový den už nebude nikdy zapotřebí. Cena je zaplacena a my jsme vykoupeni. Díky Bohu! Jsme vykoupeni. Nemusíme už nikdy nad tím uvažovat. Nemusíme se už ohledně toho nic domýšlet. To všechno je odstraněno. Opona byla stažena a my jsme byli postaveni na stezku, nemusíme se už nad ničím pozastavovat a jen věřit a kráčet vpřed. Kráčíme rovnou do veliké přítomnosti Boží.

67 Abraham o tom věděl, i jiní to věděli, pokud to Město hledali, oni věděli; že jsou Odněkud. Něco se stalo. Oni žili na zemi, která byla ochrnuta. Navštěvovaly ji zemětřesení, bouře, zabíjení! Vlk a beránek se živil jeden na úkor druhého, vlk požíral beránka, lev požíral vola. Nevypadalo to dobře. Dělo se něco zlého. Oni věděli o tom, že se děje něco zlého. Člověk, bratr zabíjí bratra. Otec zabíjí syna. Syn zabil otce. Bylo v tom něco zlého, a když zestárnul, umíral. Vysychal. Upadal do nemocí. Byl zotročen. Stromy rostly, ale nebyly nesmrtelné a umíraly. Hory také podstupovaly změnám. Moře vysychalo, vody klesaly. On hledal místo, Město, kde se to už nebude dít. On věděl, že kdyby se mohl vrátit do přítomnosti Toho, který stvořil to dobré, že si s Ním bude moci o těchto věcech promluvit.

68 Ó, jaká je to výsada, hříšníku, můžeš-li dnes ráno vědět, že máš tu Cestu k vyjití. Ten den na Golgotě otevřel tu cestu. Vždyť všichni patriarchové ji hledali! Golgota ti ji dává zadarmo. Jak bys to mohl odvrhnout? Jak bys to mohl odvrhnout za cenu připojení se k nějaké denominaci? Jak bys to mohl odvrhnout a zaměnit něčím jiným, například rozkošemi světa? Proč to nechceš přijmout? Otevření opony vede člověka zpět do Boží přítomnosti, a přitom nezůstává na něm žádný hřích. Byla před ním otevřena cesta do skutečnosti, kterou hledal — do nebe, do Slávy, do pokoje a věčného života. Vše se před ním otevírá.

69 Ten den znamenal smrtelnou ránu pro moc satana. To ukončilo všechno.

70 Mohu Ho tam vidět. On byl tím beránkem v Edenu, tím prvním předobrazem, který byl ukázán.

71 Když Abel vírou obětoval Bohu lepší oběť než Kain, on musel uvázat vinnou révu kolem beránkova krku, přitáhnout ho ke skále, vzal do ruky kámen, jako nůž, zaklonil mu hlavu dozadu, a ťal a sekal, dokud neumřel. A jeho vlna byla potřísněna jeho vlastní krví, v níž ležel. To byl předobraz.

72 Ale toho dne na Golgotě, to nebyl beránek z této země, ale byl to Beránek Boží, který umíral — potřísněn Svou vlastní krví. Byl pořezaný, posekaný, zbitý, poplivaný, potlučený, zpolíčkovaný od tohoto světa, z Jeho vlasů mu kapala krev.

73 Když umíral Abelův beránek, on umíral, mluvil jazykem, kterému Abel nebyl schopen rozumět. On bečel.

74 Když toho dne umíral Beránek Boží na Golgotě, mluvil v jazyku,

kterému nikdo nemohl rozumět: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ To byl Boží Beránek posekaný, pořezaný, zmrzačený a zbitý.

75 Byl to tentýž Beránek, kterého měl Abel na mysli, když viděl zaslíbené semeno ženy. To byl Beránek, kterého Daniel viděl jako kámen, který byl bez *pomocí* lidské ruky vyťatý ze skály. To bylo kolo uprostřed kola, pro toho proroka. Všechno, co oni předpověděli, se v ten den splnilo — v ten den na Golgotě. To tam přineslo tu velkou událost. Satanova páteř byla zlomena.

76 Nejprve bychom měli zjistit, co ten den znamenal. Zadruhé bychom měli vidět to, co se v tom dni pro nás stalo a co ten den pro nás vykonal. Zatřetí bychom se chtěli podívat na to, co bychom měli pro ten den udělat.

77 Zaprvé bychom se měli na ten velký den podívat, protože to největší ze všech dnů. Cena hříchu byla zaplacena. Moc satana byla zlomena.

78 A teď se chceme dozvědět, co bychom my naoplátku měli dělat. No, když Pán Ježíš umíral na Golgotě, v ten den na Golgotě — On nejen zaplatil cenu za naše hříchy, ale také zaplatil cenu a otevřel cestu, abychom Ho mohli následovat; za nás, jako za upadlé Adamy, kteří byli vykoupeni. Tak jako Duch vedl Adama — toho prvního Adama — skrze Ducha vládnul nad celou přírodou, tak my — ten druhý Adam, nebo ten člověk na zemi, který byl vykoupen Kristem, můžeme Ho, počínajíc od toho dne na Golgotě, následovat. No, když On zemřel na Golgotě, On udělal cestu. On vydal svého Ducha, Ducha svatého, kterého seslal pro tebe a pro mě zpět na zemi, abychom skrze Něj žili. To je to, co znamená Golgota pro ty, kteří Ho následují.

79 Nejdříve se na to podívejme. Zjistíme, co to pro nás udělalo a co my musíme ohledně toho udělat? Co ty a já musíš udělat?

80 No, možná řekneme: „Já si to cením. Je to velice dobré.“ My to však musíme přijmout. A přijmout to, *znamená* přijmout Jeho Osobu, Krista, do našich srdcí.

81 Pak jsme svobodní od hříchu. Z toho důvodu už na nás nevisí žádná pouta hříchu. Bůh… jako kdybychom vůbec nikdy nezhřešili. Dokonalá oběť nás učinila dokonalými. Ježíš řekl: „Buďte dokonalí, jako váš nebeský Otec je dokonalý.“ Potom už není zapotřebí nic dělat, protože jsme dokonalí v Boží přítomnosti.

82 No, ale podívejme se, kde ztrácíme naši pozici. Jestliže si

nedáváme pozor, zkoušíme se dívat dozadu na to, čím jsme byli; a pokud se díváme na to, co jsme byli, ta Oběť potom pro nás nemá žádný význam. Ó, církvi, copak to nevidíš? Já bych to nezkoušel. Já to nedokážu, vy také ne. Je zbytečné o něco takového usilovat. Jste od samého počátku ztraceni, dokud se díváte na to, co jste udělali. Nedívejte se na to, co jste udělali.

83 Pohleďte na to, co pro vás ten Den na Golgotě udělal. On tu cenu zaplatil. On ten problém vyřešil. „Tvoje hříchy byly jako šarlat, teď jsou jako sníh. Byly červené jako červec, teď jsou vybílené jako vlna.“ Potom na tobě není žádný hřích. Jsi dokonale bezhříšný, bez ohledu na to, cos dělal v minulosti nebo co děláš, jsi stále bezhříšný. Dokud přijímáš Ježíše Krista jako svého Spasitele, tvoje hříchy jsou ti odpuštěny. Cokoliv, co je odpuštěno, tak je prominuto, a je na to zapomenuto.

84 Tedy, co to potom způsobí? Po splnění této podmínky, ti dává Svého Ducha, abys Jej následoval a konal to, co konal On, a ty to děláš pro druhé, kteří následují. On byl jediným spravedlivým, dokonalým Mužem. On vydal svůj život, aby ti dal příklad. A co my máme teď dělat?

85 No, první věc, kterou bych ti chtěl povědět, je že Ježíš nežil sám pro sebe. On Svůj život vydal jiným. To je dokonalý, věčný život. Když mluvíš, že chodíš do kostela a děláš dobré skutky, to je dobré. Jestliže však ve svém životě žiješ sám pro sebe, nemáš věčný život. Život věčný, to je život pro druhé. Bylo to potvrzeno tehdy, když ten život sestoupil na Božího Beránka, On žil a měl život věčný, protože se nesnažil žít sám pro sebe. On žil pro druhé. Ty přijímáš věčný život tehdy, když přijímáš ten Den a nebudeš už déle žít sám pro sebe. Budeš žít pro druhé.

86 Někdo namítl: „Jak můžeš, jen tak stát a nechat to tak, když tě někdo nazývá takovými jmény?“ Ty nežiješ sám pro sebe, žiješ pro druhé, abys toho člověka mohl vykoupit. Stali jste se syny. Problém spočívá v tom, že církev zapomíná na svoje synovství. Vy jste synové. Zaujímáte místo Krista. Jste syny a nežijete sami pro sebe, žijete pro druhé.

87 „No, bratře Branhame, mohl bych žít pro toho bratra, protože on je určitě milý člověk.“ Ne, o to nejde.

88 Žij pro takového člověka, který tě nenávidí. Žij pro takovou osobu, která kdyby mohla, zabila by tě. To je to, co Mu oni udělali.

Zabili Ho a On zemřel, aby je mohl spasit. To je věčný život. Když to budeš mít uvnitř, potom můžeš nasměrovat svoji tvář do nebe. Obětoval jsi všechno, co je tvoje. Zřekl ses všeho, jak se ovce zříká své vlny. Díváš se na Golgotu.

89 Doufám, že vám to pomůže k tomu, abyste se dostali do stavu… To je to, co musí prožít tato modlitebna. To je to, co musí lidé udělat, zjistit, kým jsou a jaký je jejich cíl. Církev se nemá scházet k tomu, aby se tam pěkně hrálo a zpívaly se tam písně. Církev je místem nápravy. „Soud začíná od Božího domu."

90 „Musíme pokládat sami sebe za mrtvé a živé pro Krista." Potom On připravil cestu, abychom mohli sebe obětovat do Jeho služby a následovat Jej. Jestliže Jej následujeme, vedeme takový život, jaký vedl On. To je nádherné.

91 Ježíš řekl a mluvil o tom… Dovolte, abych na toto téma uvedl několik citátů. Poslouchejte pozorně, ať vám to neunikne. Ježíš řekl, že v tom dni oddělí lidi takovým způsobem, jako se oddělují ovce od kozlů. Kozlům řekne: „Stůjte po levici," a ovcím: „stůjte po pravici."

92 Kozlům řekne: „Odstupte ode mě, byl jsem totiž hladový a nedali jste mi najíst, byl jsem ve vězení a nenavštívili jste mě. Byl jsem nahý a neoblékli jste mě. Měl jsem žízeň a nedali jste mi napít, byl jsem nemocný a vy jste mě nenavštívili. Tedy odstupte ode mne."

93 Potom ovcím řekne: „Byl jsem hladový a nakrmili jste mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocný a posloužili jste mi."

94 Pomyslete na to. Církvi, dejte pozor! Uchovejte to navždy ve vašich srdcích. Vše to bylo děláno podvědomě. Ti lidé to nedělali z pocitu povinnosti. Jestliže ti nějaký člověk da najíst z pocitu povinnosti, dělá to ze sobecké pohnutky. Tvé jednání musí však prýštit ze samotné podstaty tvého života.

95 Pro ovce to bylo takové překvapení, že řekly: „Pane, kdy jsi byl hladový? A my jsme Ti nedaly najíst… Kdy jsi byl hladový a nakrmily jsme Tě? Kdy jsi byl nahý, a přioděly jsme Tě? Kdy jsi byl žíznivý, a daly jsme Ti napít? Kdy jsi byl nemocný a posloužily jsme Ti?"

96 Stalo se to spontánně — z lásky. Prostě žil v nich Tvůj život. Bože, ať lidé vidí, co pro nás udělala Golgota. Tak spontánně.

„Pane, když jsi byl… my jsme o tom nikdy nevěděli."

97 Pohleďte, co Ježíš řekl, když se otočil: „Cokoli jste udělali

jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mě jste udělali.“

98 Život bez sobectví. Nerozmýšlíš o tom dvakrát. Nepochybuješ o tom; jste tak mrtví pro věci světa, a tak živí v Kristu, a tak neochvějně kráčíte po té stezce, že ty věci děláte úplně automaticky. Prostě je děláte. Neříkáš: „No, Pán teď chce, abych to udělal.“ Ne, to není to. Ty jsi prostě Jeho částí a Jeho Duch přebývá v tobě a ty jednáš tak, jako jednal On. Ach! Pochopte to.

99 „Je cesta, která se zdá člověku správná, ale její konec je cestou smrti.“

100 „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane, tam vejde, ale ten, kdo činí vůli mého Otce‘“ — přichází to ze srdce, úplně dobrovolně.

101 Tedy ten den na Golgotě splatil tu cenu, abychom takoví mohli být.

102 Neříkejte: „Víte o tom, že vdova Jonesová jednoho dne neměla uhlí a já jsem přišel a nějaké uhlí jsem ji koupil? Chci ti také říct, že jsem viděl bratra, který potřeboval nový oblek a já jsem mu ho koupil. Chvála Pánu! Jsem křesťan.“ Ach ty sobecká, bídná, mizerná osobo! Ty jsi pokrytec!

103 „Ať neví tvoje pravice, co dělá levice a levice, co dělá pravice.“ Prostě tak automaticky, mrtví v Kristu, že ty to tak nebo onak děláš. Je to tvoje povaha. Ty takový jsi. Ty i tak to děláš. Je to prostě život, který v tobě žije. Ty jsi zcela poddán Duchu a On prostě sám žije v tobě. Ó, cítíš toho požehnaného Ducha, ten život? Apoštol Pavel řekl: „Žiji tedy už ne já, ale žije ve mně Kristus.“ Děje se to spontánně.

104 „A tak ti říkám, bratře Branhame, že my jsme zde křesťané, protože pomáháme těmto lidem.“ Ó, styďte se! To není křesťanství.

105 Křesťanství to prostě dělá spontánně. Zapomeňte na to, že… má to být uděláno. A ty na to prostě zapomínáš: „Já ne.“ Jdi a udělej to.

106 Kristus prostě kompletně vydal svůj život Bohu a vydal sám sebe jako veřejný služebník pro lidi. Vydal svůj život dobrovolně. On to nemusel udělat. On to neudělal s nechutí. Neřekl: „Bratře, vy všichni musíte na mě hodně myslet, protože já jsem přišel umřít za vás.“ On o tom neřekl ani slovo, a přesto zemřel, protože Bůh byl v Něm.

107 To je Bůh v tobě, to je Bůh ve mně, který způsobuje, že nejsme lhostejní k lidem. Ovce na jedné straně.

108 Jedna zprostřed nich se ozývá: „Pane, já jsem udělala tohle.

Pane, já jsem udělala toto.“

109 On řekl: „Odstupte ode Mne činitelé nepravosti, nikdy jsem vás neznal.“

110 Ó, kdyby se církev mohla vrátit do těchto základních pravd! To není něco, co se snažíš dělat, k něčemu se dopracovat. Je to něco, co se v tobě narodilo.

111 Promiňte mi, moji letniční přátelé. Já jsem letniční, ale moji přátelé letniční došli do takového stavu, kde se neobejdou bez rázné hudby, bez zvučné skupiny, tleskání rukama, nebo tamburíny, aby nadělali hluk. To jsou všechno jenom emoce. Kapela také hraje předtím, než jdou vojáci do bitvy, aby je před bojem emocionálně podnítili. Věřím v hudbu, věřím v tleskání, věřím tomu všemu, je to v pořádku. Máme to mít.

112 Vy jste ale zanedbali udělat velké věci, totiž tu oběť vlastního života, aby Bůh žil ve vás a mohli jste tak spontánně dělat to, co je správné, protože to je pravda. A tak prostě jít kupředu a vůbec na to ani nepomyslet. Prostě žít takovým způsobem. Potom můžete sledovat, co se bude dít. Najdete se na té stezce. Takový význam má pro nás Golgota, na té stezce — ten den ti to otevřel.

113 Teď si zapamatuj, nemůžete být napůl ovcí a napůl kozlem. Oni se nekříží.

114 Mnoho lidí říká: „Víš co? My máme v naší skupině organizaci. Pomáháme chudým a provádíme takovou činnost.“ To je dobré, ale vy to vytrubujete ke *své slávě*, nedělejte to!

115 „Konejte vaše almužny ve skrytosti,“ jak to řekl Ježíš. To je něco, co děláte automaticky, jako jít se napít vody. Máš žízeň. Jestliže někdo vedle tebe má žízeň, pomysli také na něj. Další člověk je v nouzi, pomysli na něj, jako bys to potřeboval ty a nepřikládej tomu větší pozornost. Prostě žij dál.

No, nemůžeš být napůl ovcí a napůl kozlem.

116 Proto když říkáte: „Naše církev založila organizaci, rozdává chudým; děláme to, nebo tamto.“

117 Jestliže máte to, bez tamtoho — Kristův život ve vás — děláte to úplně zbytečně. Ježíš… apoštol Pavel v 1. Korintským ve 13. kapitole řekl: „Kdybych rozdal veškerý svůj majetek, kdybych nakrmil ubohé a vydal tělo své ke spálení jako oběť, nic mi to nepomůže.“

118 Je to tvrdé, ale je to pravda. Musíte se smířit s touto skutečností. Rozpoznat, co pro vás Golgota udělala. My se na to díváme a říkáme: „Ach, to je krásné!“ Ne, to není to. Jestliže Boží Syn musel jít na Golgotu, aby byl ukřižován, každý syn, který přichází, musí také jít na Golgotu. Musí také mít Golgotu. Musí mít ten den na Golgotě. Já musím mít ten den Golgoty. To řeší problém hříchu. Ne podání ruky od kazatele, ne angažování se ve věcech církve, ne přijít prostřednictvím nějakého dopisu nebo na základě učiněného vyznání, přichází to skrze ZROZENÍ. On nikdy neposílal dopis. On nikdy nedělal nějaké vyznání. On předložil ZROZENÍ. Jenom takovým způsobem tam můžeme vejít. Pak žijeme křesťanským životem zcela spontánně.

119 Další úvaha; napůl kozel a napůl ovce — něco takového neexistuje! Jste buď kozlem, nebo ovcí. Vy nejste polovičním kozlem nebo poloviční ovcí. Jste buď kozlem nebo ovcí!

120 A teď, jestliže plníte jen dobré skutky a myslíte si, že tímto způsobem tam vejdete, potom by se ten den na Golgotě ukázal jako nepotřebný. Stačil by Zákon. Ale byl zapotřebí ten den na Golgotě, abychom nebyli jenom členy církve, ale byli syny a dcerami Božími. Právě takový význam má ten den na Golgotě. To je to, co to pro vás znamenalo, abyste mohli konat, následovat a dělat skutky, jako Ježíš.

121 No, řeka neteče v tom stejném čase nahoru a dolů. Řeka může plynout jen jedním směrem. Také Duch Boží plyne jen jedním směrem. On nebere s sebou příměsky. On plyne jen jedním směrem.

122 Než skončím, pohleďme na Ježíše. Ježíš řekl: „Skutky, které dělám já, budete dělat i vy a budete dělat větší než tyto, neboť já jdu ke svému Otci.“

123 Toto nemluvím jen tak pro tuto církev, rozumíte, tato poselství jsou nahrávána na magnetofonový pásek a poslouchají je desetitisíce na celém světě.

124 Kritikům bych chtěl nyní položit otázku. Častokrát jsem byl tázán: „Jakým způsobem věříš Bibli?“ Ježíš řekl: „Skutky, které dělám já, budete dělat i vy, a budete dělat větší než tyto, neboť já jdu k Otci.“

125 Člověče, jak tomu můžeš, tak špatně rozumět? Jak můžeš bloudit, tak daleko vzdálen správnému poznání; opírajíc se o svou intelektuální teologii a myšlenkové koncepce a něco takového? Mojí drazí, ztracení přátelé, copak nemůžete pochopit, že Bible se musí rozsuzovat duchovně?

126 Ježíš děkoval Otci, že zakryl ty věci před vzdělanými, zběhlými, moudrými, rozvážnými a zjevil je nemluvňatům, která dokážou přijít na Golgotu.

127 Teď se dívejte. Ježíš řekl. Podívejte, jak On řekl: „Skutky, které já dělám…“ (On je dělá právě teď). „Skutky, které já dělám — uzdravení nemocných, křišení mrtvých, otevírání očí slepým — tyto skutky budete i vy dělat. Budete je dělat, pokud budete věřit ve Mě. A potom větší, než tyto budete dělat, neboť já jdu ke svému Otci.“

128 Ještě krátký čas a svět mě už neuvidí, ale vy mě přesto uvidíte, já budu s vámi, a dokonce ve vás až do skonání světa. Nenechám vás bez útěchy. Budu prosit Otce, aby vám dal jiného Utěšitele, kterým je Duch svatý, jehož svět nemůže přijmout, ale vy Ho přijmout můžete.“

129 No, dávejte teď pozor. Ty „větší“ skutky, ta veliká moc v církvi se nezakládá jenom na tom, modlitbou uzdravovat nemocné, modlitbou vyhánět ďábly, ale také, aby udělila věřícím věčný život. Duch svatý přišel a byl dán do rukou církve, aby udělovala život. To je pravý význam Golgoty. Ona vzala pokořené a ponížené muže a ženy a pozvedla je na pozici synů a dcer Božích, aby uzdravovali nemocné a udělovali věčný život. Stalo se to díky seslání Ducha svatého na poslušné věřící. Muži, kteří byli kdysi nevěřící, se stali věřícími a udělují duchovní věčný život. O co větší to je, když řekneme…

130 Ta nemocná žena, která tu leží, mohu se za ni pomodlit modlitbou víry, a ona bude uzdravena. To je velká věc. To je to, co On kdysi dělal.

131 On však také řekl: „Větší skutky, než tyto budou dělat, neboť dám vám Moc nejen je křísit k životu, ale udělit jim věčný život — aby žili navěky.“ Bídní, slepí, nuzní lidé, jak to můžete přehlédnout? Což nevíte, co je ta větší věc? Největší věc, která se lidem mohla stát, je udělení jim věčného života. Čím je věčný život? Je to život, kterým žil On. Život, který byl v Něm, On udělil jiným. Copak to může člověk udělat? Syn Boží ano.

132 Ježíš řekl: „Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je zadržíte, tomu budou zadrženy.“

133 Avšak tady je to, v čem se Katolická církev a mnohé jiné dopustily velkého omylu. Oni si dovolují říkat: „Odpouštím ti tvoje hříchy.“ Jenže tady se o to nejedná!

134 Jakým způsobem byly odpuštěny hříchy v Bibli? Petr na to

odpověděl v den Letnic. Lidé se ptali: „Co máme dělat, abychom byli spaseni? Jak můžeme mít to, co máte vy?“ Petr jim dal předpis. Řekl jim, co mají dělat.

135 On jim řekl: „Čiňte pokání před Bohem a dejte se pokřtít ve jménu Ježíše Krista.“ Nač? „Na odpuštění vašich hříchů.“ To jsou ty „větší“ skutky.

136 Kolik z vás kazatelů, posluchačů, dnes ráno, i posluchačů, kteří posloucháte mé slovo na magnetofonových páscích, je hotovo jít dnes ráno na Golgotu a pohledět na to, co Bůh pro tebe udělal, odhodit své denominační věření a hlásat Evangelium? Haleluja! Leží to přímo před vámi. Co s tím chceš udělat?

137 „Pokání a odpuštění hříchů musí být zvěstováno v Jeho jménu po celém světě, počínaje od Jeruzaléma.“ Haleluja! Sláva! Tady to máte.

138 Jaký význam má pro tebe Golgota? Co ten den pro tebe udělal? Copak tě pošpinil nějakou teologií? Copak tě udělal ohyzdným rouchem? Nebo z tebe udělal zasvěceného křesťana? Haleluja!

139 Hříchy, jsou shlazeny! „Větší skutky, než tyto dělat budete.“ Copak nevidíte, kdo jsou ti „vy“, je to tak? „Větší skutky než tyto“ odpuštění hříchů ve jménu Ježíše Krista.

140 Ale vaše náboženská přesvědčení a denominace tě tak spoutaly, že stále sloužíš světu. Ať mi řekne nějaký muž, ať mi řekne nějaká žena, že může přijít na Golgotu a snaží se přitom být něčím velkým, protože někdo něco řekl. Řekni mi, kde můžeš pohledět přímo do tváře Golgoty, v tom správném světle, ten den na Golgotě… Jak můžeš mít svůj den na Golgotě a vyjít odtamtud jako ohyzdné roucho? Jak můžeš vyjít odtamtud jako loutka nějaké organizace a hlásat nějaké lidské nauky? Proč se nepokoříš před Božím Slovem? Jestliže tam někdy přijdeš, potom odtamtud vyjdeš pokorný. Jak můžeš chtít být něčím velkým ve své organizaci a nosit péro za kloboukem? Ježíš Kristus, Syn Boží, pokořil samého sebe a dovolil, aby Jeho tělo bylo ztlučeno, tvář poplivána, a nakonec v hanbě a ponížení mu strhli šat a ukřižovali Ho před očima světa. On celou tuto hanbu snesl. Jak můžeš přijít na Golgotu a vrátit se odtamtud jiný, než byl On? To je hanba a zneuctění.

„Ó,“ možná chceš povědět, „ale vždyť mě vykopnou.“ Ať tě vykopnou.

141 Měj svůj den na Golgotě! A Bůh bude mít s tebou svoji cestu. Dovol, abych to ještě jednou zacitoval: MĚJ SVŮJ DEN NA GOLGOTĚ!

BŮH BUDE MÍT S TEBOU SVOJI CESTU!

Modleme se.

142 Pane, ó Bože, vyzdvihni nás právě teď všechny nahoru, na Golgotu. Ať se oddělíme, Pane, od strachu před lidmi i strachu předtím, cokoliv o nás, kdo řekne. Vždyť celý svět se z Něho smál, posmíval se mu. Ale On byl poslušný až do smrti. On poslušností snášel hanbu, byl poslušný dokonce ve vztahu k nejvyšší vládě.

143 A my si uvědomujeme, že když satan napadnul tuto zem, stal se jejím vládcem a autoritou. Vždyť vydal o tom svědectví dokonce i před naším Pánem, když řekl: „Tato království patří mně. Dělám si s nimi, co chci.“ Uvědomujeme si, že od toho dne až do dneška se ten svět nachází pod prokletím, byl spravován tím, který byl příčinou prokletí.

Ale Bože, ó Bože, my sloužíme Království, které není prokleto.

144 Otče, Bože, jak předivné to je, že jsi vykonal veliké věci na filmovém plátně dnešního světa. Dopustil jsi, aby bylo *zfilmováno* to veliké zobrazení *Desatera,* a tak dále… a dovolil jsi to shlédnout mužům a ženám, kteří ani stínem nezavadili o dveře kostela. Boží cesta je cesta, kterou tento svět odvrhnul. Neboť my jsme vlastně… ubíráme se do Ruska pod komunizmus.

145 My se nacházíme na tomto světě, ale nejsme z toho světa. Přišli jsme na Golgotu. Ukřižovali jsme sami sebe pro Království Boží, abychom byli Jeho částí. Bez ohledu na to, co říká svět, toužíme kráčet s nevelkou hrstkou pohrdaných, kteří náleží Pánu. Míříme ke zmrtvýchvstání a věříme, Pane, že ono je už nablízku, kdy budeme vzkříšení do Království, které zavládne nad tímto světem. Tak jak to viděl Daniel, to setřelo celý svět na drobné plevy, které rozfoukal letní vítr na humně. Ale ta Hora, ta Skála vyrostla na velikou horu, která zakryla zemi. Ten Kámen sestoupí. Ó, Bože, my chceme být Jeho částí. Dovol nám zapřít samých sebe, vzít náš kříž na každý den, žít pro Krista, žít pro druhé, dej to Pane.

146 Jestliže je tu dnes ráno někdo, kdo Ho nepoznal jako svého Spasitele a chce, abychom ho vzpomněli v závěrečné modlitbě, a chce, aby to byl jeho Den na Golgotě, ať zvedne ruku a řekne: „Bratře Branhame, modli se za mne. Chci Ho poznat jako mého Spasitele.“ Ať tě Bůh žehná, mladý příteli. Ještě někdo? Ať tě Bůh žehná, můj bratře, tam vzadu.

147 Ještě někdo? Pověz: „Chci Ho poznat, chci, aby to byl pro mne

Den na Golgotě.“ Cítím se nemocen a unaven. Jaký smysl mi dává zabývat se věcmi, ve kterých jsem se narodil? Narodil jsem se, abych byl synem Božím, a teď se držím věci světa. Bože, dovol mi, dát se dnes ukřižovat. Dovol mi ukřižovat samého sebe, vlastní názory, abych mohl žít s Kristem a žít pro druhé. Bez ohledu na to, jak se mnou zacházejí, jestli se mi budou posmívat, nebo také pronásledovat a mluvit o mně všechny zlé věci, dovol mi v pokoře kráčet vpřed, v tichosti beránka, tak, jak si počínal On. A jednoho dne zaslíbil, že v posledních dnech mne znovu vzkřísí. Očekávám ten den. Ještě někdo chce zvednout svoji ruku? Ať ti Bůh žehná, tam vzadu, i tobě. Dobře, ještě někdo? Ať ti Bůh žehná, ať ti Bůh žehná. Ještě několik, dříve, než se pomodlíme.

148 Náš nebeský Otče, když Petr kázal ve dni Letnic, bylo řečeno: „Kdokoliv uvěřil, připojil se k církvi.“ Oni opravdu věří z celého srdce. Mám na mysli ty lidi, kteří právě zvedli ruce. Věřím, že oni uvěřili celým svým srdcem, a pokud ano, čeká tu bazén s vodou. Pokud chtějí, aby jim byly jejich hříchy odpuštěny, je tu někdo, kdo je může v tom Jménu pokřtít, v tom jediném Jménu, které je dáno lidem pod nebem, skrze které by mohli být spaseni.

149 Protože jsem před chvíli citoval z Písma, že: „Pokání a odpuštění hříchů musí být kázáno v Jeho jménu celému světu, počínajíc Jeruzalémem.“ A v Jeruzalémě, když tam bylo kázáno pokání a odpuštění hříchů, apoštol jim citoval Písmo, a řekl jim, že nejdříve musí činit pokání a potom se nechat pokřtít ve jménu Ježíše Krista. To byl úkol kazatelů, aby to udělali, aby tamti činili pokání, aby je pokřtil na odpuštění jejich hříchů. „Komukoliv hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny. Komukoliv hříchy zadržíte, tomu jsou zadrženy.“

150 Otče, jak se vůbec tento svět mohl dostat do takového vzteku, ve kterém se teď nachází? Proč neuvěřil tomuto jednoduchému Evangeliu? Oni dokonce zkoušejí používat jako náhražku falešná jména, falešné křty, falešný křest Duchem svatým. Kazatelé potřásají *lidem* rukama, užívají tituly Otce, Syna a Ducha svatého, což nenajdete nikde v Písmu, jsou to pouze dokumenty, napsány Římany, ale není to křesťanské učení. Toho nenacházíme nikde v Bibli. Shlazení hříchů se nemůže vykonat skrze tituly, ale jenom skrze jméno Ježíše Krista.

151 Tedy Otče, uvědomujeme si, že je to velice nepopulární. Tvoje cesty byly vždy takové. Ale ať muži a ženy, se dnes ráno potkají s tím dnem, s tím Dnem na Golgotě. Ježíš byl opovržen v tom dni. Bezostyšně byl obnažen a zmrzačen, popliván a posmíván tím světem, rovněž i církví, od lidí, kteří Ho měli milovat. A přesto, dokonce

neotevřel svá ústa, ale šel, aby zemřel za tento lid, který se mu posmíval.

152 Bože, pozvedni nás dnes ráno na Golgotu. A jestliže lidé mluví, že jsme šílení, jestliže tvrdí, že máme mylné porozumění Písma, Bože, ať mluví cokoliv, oni neobstojí v Boží přítomnosti a nemohou dokázat, že to bylo bludné.

Oni nemohou zakrýt Biblí svoje hříchy. Ale Bible jejich hříchy obnažuje, jejich nevíru, touhu po popularitě i snahu jednat jako zbytek toho zástupů. Dej, ať oni dnes ráno přijdou na Golgotu.

153 „A počínajíc od Jeruzaléma; aby pokání i odpuštění hříchů bylo zvěstováno v Jeho jménu všem národům, počínajíc Jeruzalémem.“

Aby mohli vykročit na tu cestu ukřižovaných, nechat se posekat a poplivat, přijmout na sebe posměch a nadávky všeho druhu, které mohou být vyřčené skrze množství náboženských odpadlíků a také těch, kteří podvracejí sbory, ať se jakkoli jmenují.

Pane, dej nám dnes ráno zaujmout naše místo s tou hrstkou pohrdaných Páně. Dej nám chodit tak, jako apoštolové, nescházet ani vpravo ani vlevo, ale v upřímnosti našich srdcí sloužit Bohu. Dej nám to, Otče.

154 A teď, uzdrav také nemocné a utrápené, kteří jsou v modlitební řadě. Ať ti, kteří zvedli své ruce, mohou v této chvíli činit pokání ve svých srdcích. Ať ti, kteří po dlouhý čas stáli vzadu, mohli rychle spěchat do vody a dát obmýt své hříchy ve jménu té oběti — Ježíše Krista, Syna Božího. Amen.